

SUMMER

IN
THE

CITY

ALEX ASTER

EGY NYÁR. KÉT ELLENFÉL.
KÖZTÜK CSAK EGY FAL...

A huszonhét éves Elle élete nagy lehetősége előtt áll: rá vár a feladat, hogy nyár végéig befejezze egy nagy költségvetésű, New Yorkban játszódó film forgatókönyvét. De már hónapok óta írói válsággal küzd. És ugyan megesküdtött, hogy sosem tér vissza New Yorkba, ihletet keresve ismét a városban találja magát. Ráadásul a szomszédja nem más, mint a techmogul Milliárdos Agglegény, Parker Warren, akivel két évvel korábban összeszúrta a levet. És aki azóta a szeretőjéből az ellenségévé avanszált.

Amikor az újbóli találkozásuk éjszakába nyúló, gyűlölet hajtotta írásba torkollik, Elle kénytelen rádöbbenni, hogy talán pont ellensége, és egyben furcsa múzsája lehet a kulcsa annak, hogy végre befejezze a forgatókönyvét...

Parkernek pedig, aki folyamatosan magazinok címdalára kerül, és flancos rendezvényekre jár, szüksége van egy figyelemelterelő kamukapcsolatra. És Elle-nek is kell még inspiráció New York csillogó világából.

A nyaraknak viszont mindig vége szakad, mint ahogy majd az egyezségüknek is. A kapcsolatuk egyébként is csak színjáték. Becsszó. De mi van, ha mégsem?

PASSION
VÁLOGATÁS

© Vic Yuen

ALEX ASTER

Könyvei felkerültek többek között a The New York Times, a Wall Street Journal, a Publishers Weekly és a USA Today bestsellerlistáira. Neki köszönhetjük a Lightlark-sorozatot (amelyből hamarosan mozifilm készül) és a kolumbiai gyökerei által inspirált Emblem Island könyveket. Summa cum laude diplomát szerzett a Pennsylvániai Egyetemen, ahol angol nyelvet tanult. Jelenleg New Yorkban él, és sosincs túl messze egy kávézótól.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.asterverse.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„Ez a könyv sziporkázó és üdítő, benne két szerethető főszereplővel, akik közt olyan pezsgő a kémia, hogy le sem akarod tenni a könyvet! A Summer in the City csupa szellemes dialógus és perzselő szenvedély, és emellett annyira magával ragad, hogy végig úgy éreztem, mintha New York utcáin járkálnék. Vegytiszta füledt móka, és tökéletes nyári olvasmány!”

Ali Hazelwood

„A szerző ügyesen építi fel a karakterek személyiségét és alakítja a köztük lévő kémiát, egy hihető ellenségekől szerelmesek történetet alkotva. Közben a szereplők kamurandevúi híres New York-i helyszínek hosszú sorát érintő, izgalmas körútra visznek minket, olvasókat. Aster rajongók egy egész új csoportját fogja meghódítani ezzel.”

Publishers weekly

„Tele van nagy adag évődéssel, füledt jelenetekkel, hangos kacagásra sarkalló, szellemes szócsatákkal, magával ragadó történetszálakkal és igazán rokonszenves főhősökkel. Az olvasók kedvence lesz.”

Library Journal

„Imádom a szerző Lightlark-sorozatát, és ezzel az új romantikus regényével felülmúlta minden várakozásomat! Néhol szívszorító volt, de nagyon valóságos. Néhány jelenetet rendkívül átélhetőnek találtam.”

Goodreads

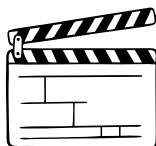

ALEX ASTER

**SUMMER
IN
THE CITY**

— részlet —

1

NEW YORK VÁROSÁBAN minden egyes hétféle lehetőség arra, hogy úgy éljen az ember, mintha egy filmben lenne. Italozás egy tetőterazon olyan kilátással, ami mintha csakis neked készült volna, ami csak az erősen filterezett, szinte a felismerhetetlenségig facetune-olt fotó kedvéért csillog, amit mindjárt kipoztatsz a netre. Vacsora egy híresség mellett, aki hozzá sem ér a kajájához, és olyan hangosan pletykálgodik egy filmsztárról, hogy majd torkodon akad a gin-tonik. Buli cukorkának kinéző drogokkal, kiterítve egy olyan penthouse márványasztalán, ahol külön hátsó szobák vannak a személyzetnek, na meg egy akkora pilatesstúdió, mint a te egész garzonod.

Kivéve persze, ha olyan vagy, mint én, és a tökéletes péntek estéd nem igazán abból áll, hogy igyekszel odaoldalazni egy asztalhoz a Marquee klubban, hanem hogy otthon netflixezel egy kinyúlt-kikopott pólóban, ami egykoron a kolis szobatársad exéé volt. Egy pólóban, amit megeshet, hogy egy gyengébb pillanatodban loptál, mert nagyjából annyira epekedtél a pasi után, mint a heti doboz Ben & Jerry jégkrém után, amiből *esküszöl*, hogy csak pár kanállal fogsz enni, mivel komolyan hiszel az önuralmadban, legalábbis addig a pillanattig, amíg a kanál tompa koppanással a doboz aljához nem ér.

– Bocsánat!

Úgy szívom be a levegőt, mintha hasba vágtak volna, mivel egy túsarkút viselő lány – szó szerint túsarkút, ennek a cipőnek a sarka elmenne kötőtűnek – éppen most lépett rá a lábamra.

A bölcsességfogamat egy olyan fogorvostan-hallgató szedte ki mindenféle fájdalomcsillapítás nélkül, akiben az anyámnak igazán nem lett volna szabad megbíznia.

Na, ez jobban fáj.

Pont, amikor már azt fontolgatom, hogy eleresztek egy hosszas és érthetetlen káromkodást, és éppen azon tűnődöm, hogy vajon be lehetne-e perelni egy cipősarkat, gyengéd kéz nehezedik a vállamra.

Penelope, a legjobb barátnőm és egykori egyetemi szobatársam, aki a pasik terén remek, az esti programok tekintetében azonban megkérdőjelezhető ízléssel bír, felsóhajt, majd egy félprofi buliarcnak egy újoncra vetett, lesajnáló pillantásával néz rám.

– Ezért nem vesz fel az ember nyitott orrú magas sarkút egy klubba, Elle.

Veszek egy mély lélegzetet, miközben a lábujjam úgy lüktet, mint egy roham felé száguldó szív.

– *Nincs* másik magas sarkúm – mondom. – És még sohasem jártam éjszakai klubban.

Penelope kerek tíz másodpercen keresztül csak mered rám, majd összehúzza a szemöldökét.

– Tudod, képtelen vagyok eldönteni, hogy a kettő közül melyik is a tragikusabb.

Vetek felé egy szúrós pillantást.

– Már lassan két órája vagyunk itt. Mindjárt tökké változom. Még tizenöt perced van.

Csakis azért engedtem, hogy Penelope kirángasson a habosabb-mint-a-kapucsínó takaróm öleléséből, mert megígérte, hogy legfeljebb egy órát maradunk, és hogy aztán veszünk

sült krumplit azon a helyen, ahol csak éjfél után lehet kapni. Meg azért, mert arról volt szó, hogy ez az este visszafogottabb lesz. Valami fontos üzletei magazin kibérelte a helyet, hogy megünnepelje azokat a cégeket, amelyek felkerültek a magazin Következő Nagy Exitek* listájára. Penelope igyekszik kapcsolatot létesíteni azzal a legendás befektetőcsoporttal, ami a lista tetején álló céget, az Atomicot pénzeli.

Szóval ez gyakorlatilag munkaesemény.

– Rendben, oké. – Megfogja a kezemet, és mint egy, a hajóját a mólóhoz kötöző kapitány, rákulcsolja az ujjaimat a bárpult sarkára. A márvány pont olyan ragadós, mint arra számítani lehetett.

– Maradj itt! – parancsol rám, majd olyasvalaki könnyedségével siklik a tömegbe, aki úgy ismeri New York sötét, izadt, ragadós undergroundjának útvesztőit, mint a tenyerét.

Nem hallgatok rá. Áll mellettem egy párocscsa, akik olyan hévvel feszítik egymásnak a csípőjüket, hogy egyre csak az jár a fejemben, a ruhájuk mindjárt lánggra lobban a súrlódástól, mire majd aztán az előjátékból rövid úton egy az egyben közöslés lesz. Meg az, hogy ez vajon furcsaságnak számítana-e egy ilyen helyen. Igyekszem olyan apróra húzni magamat, amennyire csak tudom, védve a testemet, és behúзва a könnyökömet, majd fejjel előre a káoszba vetem magamat abbéli kétségbeesett igyekezetemben, hogy megkeressem a mosdót, és szemügyre vegyem a lábfejemben tett kárt.

Amilyen gyorsan magába szív, a tömeg olyan gyorsan ki is köp magából, egyenesen a klub egy jóval csendesebb sarkába.

Csendesebb – de nem sokkal levegősebb.

Hosszú sor kígyózik az egyetlen, magányos mosdó előtt.

Egyetlen. Összehúgom a szemöldökömet. Egy ekkora klubban csak akad még *másik* mosdó.

* Amikor egy vállalkozó eladja cégének tulajdonjogát befektetőknek vagy egy másik cégnek.

Találok a fal mellett egy kidobót, aki egy titkosszolgálati ügynök alaposságával szemléli a helyiséget.

– Öhm, elnézést – bököm meg a karját, ami vaskosabb, mint a fejem. Három bökés is kell hozzá, hogy az óriás egyáltalán felfogja, hogy ott vagyok. Amikor ez megtörténik, összehúzza a szemét, és úgy vizslat engem, mintha megszegtem volna valami klubszabályt.

Vannak egyáltalán a kluboknak szabályai?

Vajon felrúgtam egyet azzal, hogy megszólítottam?

Nyelek egyet.

– Csak... csak egy van? – kérdezem a mosdó felé mutatva.

A pasi morrantva bólint egyet, én pedig vágom, ha itt az ideje, hogy elhúzzak valaki közeléből, úgyhogy visszahátrálok a sorhoz.

Amikor eltelik öt perc, és az még mindig meg sem mocant, úgy döntök, hogy előkapom a mobilomat, és azzal világítva vizsgálom meg a lábujjamat.

Semmi baja. Ami igazán nagy öröm a lábujjamra nézve, mivel arra számítottam, hogy majd egy lyukkal, vagy legalábbis egy törött körömmel találok szemben magam.

Megnyugodva, hogy továbbra is minden egyes ujjamnak birtokában vagyok, felsóhajtok, és vetek egy pillantást az időre. Nyolc perc. Penelopénak még nyolc perce van.

– Jól érzed magad?

A hang annyival a fejem fölül érkezik, hogy kénytelen vagyok felnézni – és feljebb és még feljebb –, hogy ráleljek a forrására. Egy másik kidobó. Magasabb, mint az előző, tiszta feketében.

Pislogok egyet.

Előírás, hogy az ember jól érezze magát?

Gondolatban a szememet forgatom magamra. *Ne legyél hülye, Elle!*

Bár... talán nem is olyan hülyeség a dolog. El tudom képzelni, hogy az ilyen exkluzív helyekről, ami előtt háztömb-

nyi sorban álldogálnak csoportosan a gyönyörű emberek az esőben várakozva, hogy bejussanak, már csak azért is kidobják az embert, mert úgy *tűnik*, mintha nem jól szórakozna. Biztos nem akarják, hogy egy morcika elrontsa a hangulatot, nem igaz? Talán a magazin szigorú utasításokat adott, hogy a hangulat kellemes maradjon a táncparketten lézengő, a jeggyűrűjüket a zsebükben rejtegető negyvenes-ötvenes üzletemberek számára?

Gondolatban megrántom a vállam. Kit érdekel? Úgyis távozni készültem – lepillantok a telefonomra – hét percen belül.

Úgyhogy őszintén válaszolok.

– Nem.

A pasi felhúzza a szemöldökét. Előbb körbepillant a klubban, aztán az arcán őszinte zavarral ismét rám néz.

– Nem?

Olyanfajta embernek tűnök, aki szerint ez az egész – az alkoholtól ragadós padló, az, hogy a hosszú, sötét hajam nedves, miután véletlenül belelógott valaki piájába, hogy a szorosán összezsúfolódott testek melegétől izzadság csorog végig a mellemen – *jó móka?*

Érdekes. Annak a gondolata, hogy sikerült elvegyülnöm ebben a társaságban egy kicsit... izgató? Ez a teljesen idegen, vad...

A kidobó még mindig a homlokát ráncolva vizslat engem. Felsóhajtok.

– Nézd, ha ki akarsz dobni innen, akkor ne halogasd a dolgot! Csak kímélj meg az ítélezéstől!

A homlokán elmélyülnek a ráncok.

– Ha ki akarlak dobni innen?

– Ja. – Tetőtől talpig végigmutatok rajta. – Már mint te ilyen, izé, kidobó vagy, nem?

– Szerinted itt dolgozom?

Most rajtam a sor, hogy a homlokomat ráncoljam.

– Miért, nem?

A szemében megcsillan valami. Talán izgalom. Lehajol hozzám, olyan közel, hogy érzem leheletének mentolillatát.

– Mi árult el?

Mi van, csak nem valami titkos biztonsági? Akinek a tömegbe kéne vegyülnie?

Azta, a klubok aztán furák.

Egy kicsit gőgösen megrántom a vállam, még jobban bele-süppedve New York-i partiarc szerepembe, azt a fajta huszonöt évest adva, aki pasikkal beszélget klubok sötét bugyraiban.

– Nos, kezdjük ott, hogy hatalmas vagy.

Mintha kicsit meghátrálna arra, hogy „hatalmas”. A szememet forgatom.

– Mármost legalább harminc centivel magasabb vagy nálam. Úgy is, hogy *magas sarkú* van rajtam. És... – A karja felé mutatok, mire azon kapom magam, hogy bámulom őt. A válla olyan széles, mint egy sziklaszirt. És a karja, a *karja* úgy duzzadozik a... Megköszörülöm a torkom. – És aztán ott van a ruhád. Csupa fekete.

Lassan bólint, fontolóra véve szavaimat.

– Ha diszkrétnek kéne lenned, akkor komolyan meg kéne próbálnod kicsit jobban elvegyülni – mondom, megrészegetve a saját magabiztosságomtól. Na, most már tényleg valaki más szerepét játszom. Olyasvalakiét, aki vadidegenekkel közli, hogyan végezzék a munkájukat.

A pasi ajka mosolyra húzódik. Még lentebb hajol, amíg az ajka már majdnem a fülemhez ér.

– Nos, kettőnk közt legyen szólva, ez az utolsó estém.

– Valóban?

Bólint.

– És *te* is lehetnél diszkrétebb.

A szemöldököm összeszalad.

– Mivel?

Féloldalasan megrántja a vállát.

– Mindenki ismeri azt az emberfaját, aki ide jár, ebbe a klubba, ilyen estéken. Aki a mosdó körül őgyeleg, ott, ahol csend van... Aki azért jön, hogy naiv techmilliomosokkal partizzon.

Most már komolyan össze vagyok zavarodva. És furcsamód kíváncsi is vagyok. Miféle embernek hisz engem?

Még nem fejezte be.

– Aki ilyen magas sarkút hord... – a tekintete végigsiklik a lábamon – ...meg ilyen szoknyát. – A szeme végigszalad a testemen, mire mintha lángok cirógnának. A hasamban forróság lobban. Van bennem pár ital – ami talán ötnök is elmegy, tekintetbe véve, hogy a legerősebb dolog, amit általában iszom, az Penelope kombuchája –, a figyelem pedig még annál is részegítőbb. Mikor esett meg utoljára, hogy valaki így nézzen rám? Mikor viseltem utoljára olyan rövid szoknyát, hogy egy rossz mozdulat válasszon el attól, hogy megvillantsam a bugyimat?

Van még egy oka annak, miért is egyeztem bele abba, hogy Penelopével tartsak. Ez az utolsó estém New Yorkban. Holnap már az ország túlsó felén leszek. Végérvényesen.

Ezért mentem bele, hogy felvegyem ezt a ruhát, hogy éjfél utánig kimaradjak, hogy legyen még egy utolsó esélyem egy filmbe illő pillanatra.

A pasi tekintete egy pillanatra elidőzik a mellemen, mielőtt a szemembe nézne. Mire olyan hévvel, olyan színtiszta kéjvággyal találok szemben magam, ami majd lelök az ingatag magas sarkúmról.

Mintha ő is a filmbe illő pillanatának utolsó lehetőségét hajszolná.

Nem vagyok biztos benne, ki is mozdul először – de mire felfogom, hogy mi történik, már egy lépcsőházban vagyunk. Én pedig a falnak feszülök. Mindketten túl gyorsan kapkodjuk a levegőt, én felfelé nyújtom a nyakamat, ő lefelé hajtja az övét.

És ez nem *én* vagyok, ez valami *idegen*, de ez életem valaha volt leginkább filmbe illő pillanata, úgyhogy épp úgy ragadom meg, mint a srác arcát, aztán az ajka hirtelen az enyémhez ér.

Örült egy pillanat.

A szája forrón tapad a számra, a nyakamra, a mellkasomra, aztán egyszer csak felemel, olyan könnyedén, hogy elakad tőle a lélegzetem, majd a lábam már a dereka köré is fonódik. Óriási keze a fenekem szorongatja, aztán a csípőjét az enyémnek feszíti, mire csillagokat látok.

Az egyik keze a felsőm alá csusszan. Durva ujjbegyeit finoman végighúzza a melltartóm csipkéje mentén, aztán a hüvelykujja az anyag alá bukik, egyenesen...

Hátrahúzódok, és mintha az utolsó pár pillanatban kicsit kijózanodtam volna. Vagy talán csak arról van szó, hogy a férfnyek itt élesebbek, mint a klubban.

Mert most már ténylegesen látom őt, és *tökéletes*. Metsző, zöld szempár. Sötét haj, ami egy kicsit túl hosszú, úgyhogy a füle köré göndörödik. Olyan arccsontok, melyek egy smaragdmetszésű gyémánt éleire emlékeztetnek. Talán ő is egy olyan modell, aki abból fizeti a laktórt, hogy klubokban dolgozik. Talán azért ez az utolsó estéje, mert végre kapott valami igazán jó melót.

– Mit akarsz? – szegezi nekem a kérdést, mély hangja pedig kirángat a gondolataimból.

– Tessék? – nyögöm még mindig levegő után kapkodva.

Ő is ki van fulladva, de a tekintete meglepően tiszta, ahogy a falhoz szegez engem. A keze lesiklik a hasam mentén, kérges tenyere izgató, kiráz tőle a hideg.

– Haza akarlak vinni magammal – mondja nagyon óvatosan, mintha biztosra akarna menni, hogy minden egyes szót pontosan megértek, ami csak kibukik a száján. – Mit tehetek, hogy ez meg is történjen?

Ismét a testemet tanulmányozza, mintha képtelen lenne megálljt parancsolni magának. Én is magamra meredek, mire látom, hogy a szoknyám nem több egy összegyűrt rongydarabnál a derekam körül. Elakad a lélegzetem, majd ismét a szemébe nézek. A válaszomra vár, olyan hévvel figyelve engem, mintha a vesémbé próbálna látni.

– Mit. Akarsz?

A cipőm sarkai egymásnak ütődnek, ahogy kiakasztom a lábam, majd ismét talpra állok, menet közben majdnem pofára esve. A pasi megragadja a könyökömet, hogy ne essek el, de ellököm magamtól a kezét.

– Mégis hogy érted azt, hogy *mit akarok*?

Féloldalasan megrántja a vállát.

– Mindenki akar valamit. – Úgy tűnik, cseppet sem hatja meg egyre haragosabb arckifejezésem. – Én például téged. – Magára mutat. – Én elég vagyok neked? Vagy... lenne itt valami más is?

Egy pillanatra teljesen ledöbbennek a szavai. Majdnem fel is nevetek.

Aztán elkap a düh.

– Te *fizetni* akarsz nekem?

Vet felém egy szúrós pillantást.

– Nem. Nem fizetek a szexért. De... – sóhajt fel – ...szeretnéd, hogy elvigyelek vacsorázni? Vagy esetleg mit szólnál egy helikopterúthoz a város felett? – Teljesen komolynak tűnik, amikor így folytatja: – Erre vágysz, nem? Ezért vagy itt?

Pislogok egyet. Bár amit leír, az gyakorlatilag a randizás, nem tetszik, amit belenget. Nem tetszik, hogy úgy fest le, mintha bármi többre vágynék tőle egy kis szórakozásnál.

Eszembe jut, amit kicsivel korábban mondott. Arról, hogy *miféle ember vagyok*. Olyasfajta, akit pénzzel valaki ágyába lehet csalni.

– Szóval erről van szó? Azt hiszed, megveheted valaki szeretetét? Hogy elviheted valami flancos randira, aztán meg az ágyadba csábíthatod?

Felemeli a vállát.

– Bármit megvehetek, amit csak akarok.

Vörös köd borul a szememre. *Mégis kinek hiszi magát ez a pasi?*

– Felejtsd el! – mondom, majd felrántom az ajtót és visszamegyek a klubba.

A filmbe illő pillanatomnak hivatalosan is vége.

A hirtelen felbömbölő zene egy pillanatra letaglóz. Majdnem megbotlom ebben a hülye, *hülye* cipőben, mire egy kéz kap felém, és elkap. Penelope.

– Már mindenütt kerestelek! – mondja arcán olyan pánikkal, mintha már éppen azon lett volna, hogy hívja a *Kékfényt*. – Mit műveltél a *lépcsőházban*...

Az ajtó ismét kinyílik mögöttünk, és kilép rajta a pasi, akihez alig pár pillanattal ezelőtt még minden egyes porciám nekifeszült.

Penelope szemöldöke majdnem a hajvonaláig szalad.

– ...az Atomic ügyvezető igazgatójával?

Pislogok egyet. Lassan a toronymagas fickó felé fordulok, akinek az ízet még mindig érzem a számban.

– A *micsoda*?

A szeme sem rebben. Felhúzza az egyik szemöldökét.

– Ez változtat bármin is?

Majdnem teszek valamit, amit később biztos megbánnék. Egyedül Penelope akadályoz meg benne, ahogy mindkét kezemet megfogja, mire mindössze arra vagyok képes, hogy jól a pasi képébe másszak, és odavessem neki:

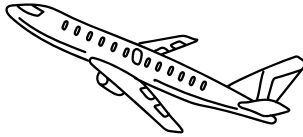
– Remélem, hogy ez a techbuborék kipukkad, és a hülye startupod lassú, *fájdalmas* halált hal.

Még azelőtt távoznak, hogy a *valódi* kidobók kikísérnének minket a partiról. És csak már odakinn, New York hajnal

kettői fényeiben fürödve, egy háztömbnyire a sült krumplis helytől, és elég messze onnan, ahol elhagytam a méltóságomat, fordulok Penelopéhez, és közlöm vele:

– Azt hiszem, az a seggfej learanyásózott.

2

KÉT ÉVVEL KÉSŐBB

– TUDOD, AZÉRT MANAPSÁG szinte már gyerekjáték milliárdokért eladni egy céget. Igazán nem olyan lenyűgöző dolog.

Annyira a fülemhez szorítom a telefont, hogy még úgy is hallok Penelope sóhaját, hogy közben a hangszórókból zengő hang bőszen figyelmezteti az embert: *kérjük, csomagjait ne hagyják őrizetlenül*. Tőlem pár méterre egy gyerek egy könyvespolcnak vezet a robotbőröndjét, a legközelebbi kapunál egy légiutas-kísérő meg éppen megfeddi azokat az utasokat, akik még azelőtt rohamozták meg a beszállóterületet, hogy szólították volna a csoportjukat.

– Mondogasd csak magadnak, Elle – jelenti ki végül Penelope.

Már évek teltek el, azonban annak a zöld szempárnak a látványa, ami ugyanarról az üzleti magazintról néz most vissza rám, amelyik a partit szervezte – ezúttal ráadásul a *címlapról* –, még mindig haraggal tölt el. Még csak meg sem próbálkozott azzal, hogy szimpatikusnak tűnjön a képen, ehelyett metsző tekintettel meredt a fotósra, most pedig *rám*, olyan apátiával, ami azt sejteti, hogy úgy kényszerítették rá a fotózásra.

A kép alatt egy olyan szalagcím húzódik, ami láttán legszívesebben apró darabokra törném a telefonomat, és ami nyomán teljesen hitelét veszíti abbéli képességem, hogy szarrá átkozzam az embereket:

A Virion tízmilliárd dollárért felvásárolja az Atomicot.

– Milliárdos Agglegénynek nevezik – folytatja Penelope, miközben én egy másik magazint tuszkolok az egész sornyi, a pasit hirdető lap elé, eltüntetve őt, majd kísétálok a Hudson Newsból és megindulok a kapum felé. Minekutána drága barátosnémnak, úgy tűnik, nem jutott el a tudatáig, hogy neki is éppen úgy kéne utálnia a fickót, mint nekem.

Amikor ezt közlöm is vele, horkant egyet.

– Abban mindketten egyetértünk, hogy egy barom. De többé úgyszemint fogsz vele találkozni, szóval kit érdekel?

Engem érdekel, akarom mondani, de már így is elég szálnalmasnak hangzom azzal, hogy még mindig fújok rá. Szóval mi van, ha hazudott arról, hogy kicsoda, smárolt velem pár percig egy lépcsőházban, aztán meg gyakorlatilag megvádolt azzal, hogy valamiféle pénzhajhász vagyok. Nagy dolog.

Igen.

Nagy. Dolog.

– Nem beszélhetnénk valami másról? – csattanok fel. – Mondjuk például arról, hogy mennyire fogok neked hiányozni. Hogy nem is fogod tudni, mit kezdj magaddal L. A.-ben, miközben a legjobb barátnőd visszakényszerül a New York városaként ismert, állandósult flashmobba?

Penelope felkacag.

– Először is, *te* hoztad fel a pasit. Már megint – motyogja, majd bölcs módon tovább is lép. – És igen, Elle, nem tudom, hogyan fogom túlélni ezt a három hónapot nélküled. Tuti biztos, hogy nem fogok olyan dolgokat művelni, amire te nem vagy hajlandó, mint például lemenni a partra vagy a sétányra, vagy elmenni túrázni, vagy szó szerint bármit művelni, aminek a kedvéért meg kell válni a melegítőnácitól.

Azt kívánom, bárcsak facetime-oznánk, hogy láthassa milyen csúnyán nézek rá.

– Vagy... lóghatok azzal a szexi sebésszel, aki olyan megkötös mütös ruhát hord...

Egyszeriben megtorpanok a terminál kellős közepén, mire valaki nekem jön, perzselően forró kávét fröcskölve a ruhám ujjára.

– Felhívott?

Szinte látom magam előtt Penelope vigyorát, azt, ahogy ott ül, térdét a mellkasához húzva, hogy legyen min pihentetnie az állát.

– Nemcsak egyszerűen felhívott... hanem megjelent nálunk. Azt mondta, órákon keresztül kereste a címemet.

Pislogok egyet, miközben az agyam döbbenten igyekszik felfogni ezt az információt.

– És...

– Igen, Elle, tetszett a dolog. Te mindenkinél jobban tudod, hogy a riasztó viselkedés csakis akkor riasztó...

– ...ha nem tartod vonzónak a pasit. Tudom, tudom. Mint amikor Edward az *Alkonyat*-ban bámulta Bellát, amíg aludt.

A kapunál, ahová végre megérkeztem, valaki vet felém egy furcsa pillantást, mire addig meredek rá szúrós szemmel, amíg el nem fordítja a tekintetét.

– Oké, és *aztán* mi történt?

Penelope felsóhajt.

– Hozott prosciuttót és proseccót abból az olasz régióból, ahonnan a családom származik – erre az infóra is valahol online bukkant rá –, és ő maga vágta fel a sonkát a saját drága késeivel!

Felszisszenek.

– Oké, ezt most ne vedd rossz néven, de *biztos* vagy benne, hogy a pasi nem sorozatgyilkos?

– Dehogyan sorozatgyilkos. Csak elszánt.

– Öhm...

Barátnőm csettint egyet a nyelvével.

– Ne aggódj! Már fullra átfésültem utána a netet. Az összes volt barátnőjét bekövettem a kamuprofilommal. Beállítottam egy Google-értesítést a nevére. Egészen vissza a felső tagozatig ellenőriztem a személyazonosságát – amúgy *nagyon* jó általánosba járt. Tudod. Az összes megszokott dolgot végigpörgettem.

Oldalra döntöm a fejem, és átteszem a telefont a másik fülemhez.

– Oké, és abban biztos vagy, hogy *te* nem vagy sorozatgyilkos?

A pasi szinte biztos, hogy nem sorozatgyilkos, és nem csak azért, mert statisztikai szempontból nézve, egyszerre mindössze nagyjából tizenkét aktív sorozatgyilkos létezik (örök hála és köszönet a true crime podcasteknek, amelyek segítenek elaludni).

Nem, mérget mernék rá venni, hogy *valóban nagyon jó fej pasi*, amit L. A.-ben olyan nagy gonddal és csodálattal kell kezelni, mint valami, a kihalás szélén álló, veszélyeztetett fajt. Penelopénak szokása a lehető legjobb férfiakat vonzani. Szinte már riasztó a dolog. Azt mondja, hogy a szeplői tehetnek a dologról, mert barátságosabbnak tűnik tőlük. Nem tudom, a tudománynak mi a véleménye erről.

Miközben a legtöbben már rég ezer örömmel elszágulhattak volna a naplementébe bármelyik pasival, akivel csak Penelopénak eddig dolga volt, ő mindegyiknek mindössze egy pár hónapot ad, mielőtt szakítana velük. Összetört szívű férfiak sorát hagyja maga mögött, akiket aztán soha többé szóba sem hoz.

Borzalmas egy nőszemély. Egyszer úgy szakított egy pasival, hogy ételfutárral küldött neki egy hatalmas keksztortát, rajta egy szomorú fejjel, aztán meg jelezte, hogy nem megy a pasi hűgának az esküvőjére.

Ő a legjobb barátnőm, és az életem árán is hajlandó lennék megvédeni őt.

– Vicces – mondja Penelope. – Úgy hallom, éppen a te járatodat szólítják, Elle. Legyen kellemes utad szexi üléstárrsal és kevés légörvénnel!

Aztán már le is teszi.

Én meg egy abba a városba tartó repülőn ülök, ahová azt mondtam, sohasem fogok visszatérni.

3

NEW YORK NYÁRON kész pokol.

Melegebb van, mint a dél-kaliforniai szülővárosomban, és ez a forróság hatvanméteres, tükörszámba menő épületekről verődik vissza, amelyek egyenesen az ember arcába lövik a napfényt. Az összes gazdag ember péntek délután óraműpontossággal elhúz Hamptonsba, az *igazán* gazdagok megszeptemberig, addig, amíg a hőség tova nem áll, kellemes, balzsamos, ősies időt hagyva maga után, vissza sem jönnek.

A június közel sem ilyen.

Mire becipelem a bőröndjeimet az épület előterébe, már folyik rólam az izzadság. A hajam összeállt és az arcomhoz tapadt, a világosszürke melegítőszettem pedig immár sötétszürke a verejtéktől.

A portás minden tőle telhetőt megtesz, hogy ne szisszenjen fel.

– Ó, igen. *Elle*. Már vártuk önt. Hadd segítsek!

Még mielőtt lagymatagon kardoskodhatnék amellet, hogy majd viszem őket én, minden cuccomat felpakolja egy teherhordó kocsira, amit aztán, velem együtt, begurít egy liftbe, ami tágasabb, mint a Los Angeles-i lakásom fürdője.

Megnyomja az egyik felső gombot.

Az egész szinten mindössze két lakás található, és én ezek egyikében fogom tölteni a nyaramat.

Kinyitom az ajtót a telefonommal – már most szinte teljes bizonyossággal tudom, hogy előbb-utóbb ki fogom zárni magam, mert képtelen vagyok arra, hogy rendesen feltöltve tartsam a kütyüjeimet –, aztán majdnem átesek a küszöbön.

A plafon vagy hat méter magas. A szoba egész hátsó falát ablakok borítják, szélesebb rálátást biztosítva a városra, mint amit valaha is láttam. Olyan *messzire* ellátni, mindenféle akadály nélkül, és annyival az épületek felett, amelyek általában takarnák a horizont nagyját.

Ez kész örület!

Minden relatív. A dolgokat más dolgokhoz viszonyítva fogjuk fel. Ezt egy marketingórán tanultam, aminek felvételére Penelope vett rá még az egyetem alatt. Huszonöt dollár sok egy ebédért, de nem sok egy ruháért. Kétszázezer dollár sok egy esküvőért, de nem egy házért.

Ez a lakás nagy egy irodának, még egy étteremnek is.

Úgy alaptól háznak is hatalmas, *nemhogy* egy olyanak, ami Manhattan közepén foglal helyet.

A csomagjaim anno jókora részét elfoglalták annak a lakásnak, ahonnan most jöttem. Itt viszont csak száználmas kis halomnak tűnnek ebben az óriási nappaliban.

Mégis kinek kell ennyi hely?, kérdezem magamtól, ahogy bentebb megyek a lakásba, minden egyes lépéssel egyre kisebbnek és kisebbnek érezve magam.

Ez egyszerűen nem praktikus. Csak ennek a szobának a tisztán tartásához egy kisebb robotporszívó-sereg lenne szükség. Remélem, ez nem olyasmi, amiért most majd én leszek a felelős.

Házfelügyelet a felújítás alatt. Ennyi. Erre szerződtem.

Kimozgatom a vállam, majd egy lenyűgöző – és a huszonhét évemet figyelembe véve aggasztó – reccsenéssel lehajolok; egyenest a laptopomat veszem célba, ami úgy lóg ki a vászon-

táskából, mint ahogy azt egy bagett tenné, ha most egy Párizsban játszódó Netflix-filmben lennék. Csakhogy nem Párizsban vagyok.

És nem is egy filmben élek.

Mindössze azon vagyok, hogy megírjak egyet.

Üres oldal néz vissza rám, én pedig erőnek erejével dolgozom azon, hogy megtöltsém, a repülésben megfáradt ujjaim magukat megfeszítve igyekeznek előcsalogatni a szavakat: kis megfigyeléseket, apró ötleteket, magocskákat, amelyek, remélem, majd filmbe illő pattogatott kukoricává alakulnak. Egy abban a városban játszódó filmbe illővé, amit gyűlölök. Abban a városban játszódóba, ami még annál is bűdösebb, mint amire emlékeztem.

Mintha csak erre várt volna, megcsörren a telefonom, mire veszek egy mély lélegzetet, majd bosszúságomat valami félig-meddig elfogadható szintre csökkentem.

– Szia, Sarah!

– Elle! Nagy nyár a városban. Hogy mennek eddig a dolgok?

A sütőn lévő órára meredek.

– Öhm... még csak két órája vagyok itt. – És ebből a kettőből egyet egy Uberben töltöttem, ami úgy büzlött, mintha egy szendvics rothadozott volna az ülés alatt.

Sarah felkacag, majd ábrándozva sóhajt egyet.

– De a város akkor is úgy simul az emberre, mint egy pulóver, nem? Olyan kényelmes, úgy passzol.

– Éppen harminchárom fok van.

Sarah ismét felkacag, mintha én lennék a legviccesebb kliense, nem pedig egy forgatókönyvíró, aki szigorúan kikötötte, hogy nem dolgozik vígjátékokon. Ez az a pont, ahol rátér az üzletre.

– Szóval... van már valami ötleted?

Pislogok egyet, és már megint ott van a nyelvem hegyén, hogy *még csak két órája vagyok itt*, de Sarah az egyik topügy-

nők a CAA-nál, vagyis a Creative Artist Agency tehetségmenedzsment cégnél, és csakúgy, mint a vígjátékok esetében, ahhoz is szigorúan ragaszkodom, hogy ne legyek éhező művész.

– Még nem – mondom, ahogy a hatalmas ablakon kipillantok a szóban forgó városra. – De... majd csak megszáll az ihlet. A végén mindig így történik.

– *Mindig* – hangsúlyozza ki Sarah, amitől összeszorul a gyomrom.

Mert közel egy éve nem írtam semmi jelentőset, és erről fogalma sincs.

Mert már csak három hónapom van arra, hogy megírjak egy forgatókönyvet, ami megváltoztathatja az életemet.

Mert annak abban a városban kell játszódnia, amit gyűlölök. Abban a városban, amiből azt hittem, sikerült kiszabadulnom.

Sarah leteszi a telefont, és a kávé... kávéra van szükségem. Méghozzá pontosan ellenkező okból, mint amiért az emberek általában isszák.

Nekem azért kell, hogy el tudjak lazulni.

Ráveszem magam, hogy vigyem a laptopomat is, hátha elkap az ihlet a lakás és a legközelebbi Blue Bottle közt, majd annak ellenére, hogy tisztában vagyok vele, borzalmasan festek, kivonszoló magam az ajtón.

Az igazat megvallva, New Yorkban még *szeretek* is borzalmasan festeni. A város utcáit melegítőben járva még sohasem füttyültek utánam, egyetlen barista sem kezdett bájcsevejbe velem, sőt, az emberek általában még csak *rám sem néznek*. És én ezt így is szeretem. Azon ritka alkalmakkor, amikor kénytelen voltam egy-egy vacsora vagy megbeszélés után beugrani egy bodegába, úgy bántak velem, mintha valami előkelőség vagy valóságshow-sztár vagy Instagram-modell lettem volna. New York tengere megnyílt előttem: hirtelen kitárták előttem az ajtókat. A felvágottas pult mögött álló

pasi, aki minden egyéb alkalommal kifejezetten bunkó volt velem, szoknyában még csak *fel sem ismert*, én meg kénytelen voltam újra és újra kivenni a fülhallgatómat, és odavágni neki egy „Huh?”-t, mert próbált beszélgetésbe elegyedni velem. Itt még csak nem is a kinézetéről van szó, jöttem rá, mert több ezer nálam vonzóbb lány akad New Yorkban. Olyan ez, mintha valahányszor csak a pasik meglátnának egy nőt, aki úgy döntött, aznap éppen szépen felöltözik, rögvest azt hinnék, hogy a csaj *az ő kedvükért* csípte ki magát.

A város megváltozott az elmúlt két évben. Egyes üzletek helyét közösségimédia-barát, pasztellszínűre festett kávézók vették át. Úgy tűnik, időközben divat lett a teraszokon való üldögélés. Egyik egészséges, gyors és laza étterem neve sem ismerős, melyek helyét fél éven belül úgyis jó eséllyel valami új koncepció veszi majd át, aztán egy másik, majd megint másik, mint valami végtelen, trendi reinkarnáció.

Válogatós vagyok kávézók terén.

A legtöbb esetben még csak nem is magáról a kávéról van szó (bár a bársonyos eszpresszó mindenképpen segít), hanem olyan dolgokról, amik az emberek többségét valószínűleg nem is érdeklik.

A poharak: szeretem az erős kávégallérokat. Szeretem az olyan tetőket, amiken van olyan kis rész, amivel le lehet takarni az ivólyukat, és amikben azért van anyag, mintha egy jó kis sapkája lenne az italomnak. Az olyanokat, amik nem zizegnek vagy esnek le, amikor hozzájuk ér a szám.

A hely: szeretem az olyan asztalokat, amik elég kicsik ahhoz, hogy senki se próbáljon meg odaülni hozzám, de elég nagyok ahhoz, hogy elférjen rajtuk a laptopom, az italom, és az elkerülhetetlen péksütim.

A péksütit: szeretem az olyan pékségekből származó süteményeket, amik mellette nem szállítanak a Panerának is. Szeretem a változatosságot. Néha jöhet egy egyszerű krémmel töltött fánk. Máskor egy meghatározhatatlan ízű muffin.

Esetleg egy nagy, omlós croissant, ami kicsit úgy néz ki, mint egy rák.

Az extrák: ezekhez még jöhet egy kis pirítós. Bagel. Granola és joghurt.

Képes lennék az egész életemet leélni egy jó kávézóban, mindössze a laptopommal és a pénztárcámmal felszerelve. Egy kávéházban dolgozni kész luxusnak érződik, olyan egyetemi élménynek, amit megtarthattam. A munkám egyik legjobb része, hogy simán lehet az irodám a kávézók végtelen, egymást követő sora.

Ezek közül a kávézók közül egyiknek a nevét sem ismerem fel, úgyhogy az alapján döntök, miféle emberek ülnek benn.

A balettrózsaszín hely azzal a névvel, hogy „matcha”, ami előtt egy sor reménybeli influenszer álldogál, arra várva, hogy lefotózkodhasson az apró falfestmény előtt, amin valahogy sikerült egyszerre megjeleníteni a kávé és szárnyakat? Felejtős.

Az egérlyuknyi hely, benne a Wall Streetről szabadult öltönyös fazonokkal és olyan elviteles poharakkal, amiket a Costcóban láttam? Nem, köszö.

Végül aztán egy rozoga kinézetű ajtó előtt kötök ki. Az ablakok nem teljesen átlátszók. Bárnak néztem volna, ha nem láttam volna egy nőt, aki éppen nagyon hasonlít rám – kócos konty, melegítőnadrág, a fülében fülhallgató, a hóna alatt laptop –, kísértélni onnan, pont a kávézói croissant-nok *crème de la crème*-jét majszolva: egy porcukorral meghintett mandulását.

Ez eddig kifejezetten olyasféle nap volt, amit nagyon aktívan igyekszem majd elfelejteni, de abban a pillanatban, hogy belépek erre a helyre, elönt... a béke. Kávé, tejszín, cukor és tökéletesen főzött tea illata terjeng. Úgy egy tucat asztal áll összevissza a nagy belmagasságú, *tetőablakos* helyiségben, és még kanapék meg egy péksüti pult is van.

Hazaértem. Hivatalosan is ráleltem a kávézóra, amit az elkövetkező három hónapban frekventálni fogok, és remélem, hogy nem tesznek majd ki rólam egy fotót áthúzva egy nagy X-szel azért, amiért kisajátítom magamnak az egyik asztalukat.

Egy pár órára kezdem azt hinni, hogy talán az, hogy visszajöttem New Yorkba, nem is olyan borzalmas dolog. Végül is *valóban* kávézók végtelen sora várja itt az embert.

Írni nem írok az új kedvenc asztalomnál ülve, de átolvassom az összes e-mailemet, és végigveszem a tennivalóim listáját – vagyis gyakorlatilag mindent csinállok, *kivéve* az írást. És erre a dolgok mintha kezdenének őszintén rendben lenni.

Egészen addig, amíg kávéval és mennyei süteményekkel telve – kicsit úgy érezve magamat, mintha én is egy latte lennék – el nem indulok hazafelé, amikor is elered az eső.

Először éppen csak csöpög. Megszaporázom a lépteimet. Nem olyan rossz a helyzet, csak kicsit nedves lesz a kontyom, meg feltűnik pár csepp a pulcsimon.

Aztán, mindenféle figyelmeztetés nélkül, leszakad az ég, én pedig egyszeriben bőrig ázom.

Mint egy anya, aki rögtön a gyermeke miatt kezd aggódni, nekem azon nyomban a szeretett laptopom jut eszembe, mire egy pillanatot sem vesztegetve a ruhám alá csúsztatom, az életem árán is megóvva.

Rohanok, az esernyők tengerében valaki majdnem kiböki a fél szememet, miközben az eső úgy veri a fejem, hogy a flancos selyemhajgumim a vihar áldozatává válik és leesik, mire hosszú, nedves hajam az arcomhoz tapad.

Mire elérek az épület portájáig, annyira elázom, hogy majdnem elküldenek. Már éppen nekikezdenék dörömbölni az üvegen, amikor a portás felismer, majd ezúttal *valóban* felszisszen, ahogy minden egyes lépéssel nyikorgó-cuppogó hangot hallatva átvágok a márványpadlón.

A hajam az arcomba lóg, a laptopom a hasamhoz tapad, és egészen addig fel sem fogom, hogy valaki más – aki mellesleg csontszáraz – is van velem a liftben, amíg egyszerre nem nyúlunk ugyanazért a gombért, és az ujjaink össze nem akadnak.

Egymás felé fordulunk, mire majdnem befejezem pocso-lyává válásom folyamatát.

Ő az.

A pasi a magazin címlapjáról. A pasi a hírekből.

A pasi, akivel egyszer smároltam egy lépcsőházban, nem is olyan messze ettől a lifttől.

A Milliárdos Agglegény.

Parker Warren.

Olyan gyorsan fordítom el a fejem, hogy biztos vagyok benne, nem láthatta az arcomat. Nem mintha amúgy felismerhetne. Valószínűleg már vagy száz csajjal kavart azóta az éjszaka óta, már ha lehet hinni a sajtónak. Annyi a cikk róla meg a randizási szokásairól, hogy gyakorlatilag a *Daily Mail* főoldalán él.

Megnyomja az emeletünk gombját, mire megmozdul a padló. Vagy lehet, hogy én mozdulok – lehet, hogy mindjárt elájulok.

Mégis mit keres itt, ebben az épületben?

Az *én* emeletem felé tartva?

Többször álmodoztam arról, hogy egy nap majd újra találkozzunk, mint azt hajlandó lennék bevallani. Arról, hogy a képébe vágom, mekkorát tévedett mindennel kapcsolatban, amit rólam hitt, esetleg mindezt egy, a legjobb eredeti forgatókönyvért járó Oscar-díjjal a kezemben.

Nem pedig úgy, hogy közben totál úgy festek, mint egy *felmosórongy*.

A lift megáll, én pedig a fejemet lehajtva kihúzok belőle, olyan gyorsan, hogy ő még egy lépést sem tett a folyosón, amikor én már a lakásban vagyok.

Aztán a hátamat az ajtó túlsó oldalának préselem, sebesen kapkodva a levegőt, és esővíz csepeg az importált keményfa padlóra, majd hallom, ahogy az emeleten található egyetlen másik lakás ajtaja kinyílik... majd becsukódik.

Ő az emeletársam.

Na, ez aztán filmbe illő pillanat, suhan át az agyamon.

Csakhogy ezúttal horrorfilmbe csöppentem.